

SETMANARI DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

Sortirà los Dissaptes

Director, DON JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Unió, 2, botiga

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 1'00 trimestre.
Fora ciutat... » 1'50 »
Extranjer y Ultramar... » 10'00 l'any.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent... » 0'10 Ptas.
» atrassats... » 0'15 »
» » pera los no suscrits... » 0'20 »

INICIATIVA

Demá diumenge primer del florit mes de Maig, tampoch tindrém ocasió de poder assistir á la poética festa dels Jochs Florals, puig que los senyors del Consistori l'han aplassada pera lo segon diumenge.

Desde 1888, fetxa en que per primera vegada va *perllongarse* la celebració de la diada ab l'úlich objecte de tributar adulacions servils, ja no hi ha hagut miraments en la elecció de días pera lo repartiment de premis. Los Estatuts son lletra morta y ja no significa res lo primer diumenge de Maig.

Pero en 1888, va ocorrer un fet digne de ser consignat. Los adjunts no conformes ab que 's trenqués la tradicional costúm, protestaren del acte y ab voluntat robusta prengueren la iniciativa de convocar una reunió de amichs de la poesia catalana, pera probar de que lo primer diumenge de Maig no 's quedés orfe de la gaya festa de las flors.

La idea era atrevida per lo curt del temps de que 's disposava, puig que s'estava ja dins del mes de Abril, pero la iniciativa de uns pochs fou atesa y resposta ab calor entussiasta, y quan aixó passa, queda esborrada la paraula impossible.

Y aixís fou. Una volta pres lo acort, la rialla de la incredulitat se dibuixá en los llavis dels que manipulejan los jochs poétichs en Barcelona y deyan que no 's trobarían personas de nom

conegut pera formar Consistori, que cas de trobarne, cap poeta altívol acudiría á sometrers á son fallo y que pobre de personas y de premis, lo nou certámen no arribaría á celebrarse.

Endevant ab sa iniciativa, se verificá la reunió de Adjunts y més de un centenar votaren al Consistori nou, que quedá format luego per personas que, esceptuada la del que avuy es nostre director, gosan totas d'un nom enveuable en lo clos de las lletras catalanas. Basta ab citar los noms pera corroborar lo que dihéim. Formaren Jurat aquell any: D. Conrat Roure, don Manuel de Lasarte, D. Joseph María Vallés y Ribot, D. Rosendo Arús y Arderiu, D. Joan Brú Sanclement, D. Valentí Almirall y D. Maurici Vidal.

Se constituí acte seguit la Corporació á pesar de las trabas que posá l'altre Consistori acudint pera que no 's deixés funcionar al nou ab lo nom de *Jochs Florals*, mes á despit dels malbaratadors de la festa, lo Cartell de convocatoria surtí á llum lo dia 8 de Abril y donava de temps pera lo envio de composicions, fins al 28 del mateix mes. S'oferían com de costúm los tres premis ordinaris. No eran donchs pobres los Jochs per aquest cantó. De composicions van rébreñse 231, moltas mes que en l'any present, y la festa se verificá ab tot esplendor en lo teatro de Novetats lo dia pre-fixat, revestint un sabor de grandiosa popularitat, com may havían revestit los Jochs Florals.

Noms que may havían sonat en la sala de la Llotja, y altres contra 'ls quals s'havía ja pro-

nunciat sentència de reclusió perpétua, aparells en Novetats resplandents, voltats per llegítima aureola. Allí 's premià la hermosa *Margaridó* de Apeles Mestres, que dos anys enrera havia sigut tirada á la panera, segons hem averiguat després. Podríam ser molt extensos parlant de la significació de aquell acte de protesta, pero no podem disposar de mes espai y tenim de acabar dihent que sempre que 's vol de veras, las iniciativas despertan y que si l' acte de 1888 se volgués continuar ab forma nova y degudament estudiada, fugirían pera sempre los merceders del temple de las lletres catalanas.

Ja es hora de que algú prenga la iniciativa, y lo resultat será tant brillant com ho fou la Festa dels Jochs Florals del primer diumenge de Maig de 1888.—J. S.

Teatro Catalá

ROMEA

Barba-roja. Drama trágich, en tres 3 actes y en vers, original de D. Frederich Soler. Estrenat la nit del 21 d' Abril.

Los estrenos de obras del fundador y sostenidor del modern teatro catalá són esperats ab viva ansietat, tant per lo que poden enriquir á la dramática catalana, com per las circunstancias peculiares de que van revestidas las primeras representacions, ó sia cada vegada de estreno.

En cada una de ditas nits, l' antich coliseo del carrer del Hospital posa de relléu sa insuficiencia pera contenir en lo saló d' espectacles la generació que acut á presenciar la batalla que allí va á renyirse. Com todas las grans figuras, Soler, que ho es de primer terme, té enemichs decidits, y en las ocasions mentadas, ells acudeixen al teatro de ROMEA disposats á trobar defectes de tota mena á la producció nova y gosarian de veras si podían presenciar un fracás complert. Però lo gran autor que coneix á sos adversaris, se sobrepuja á sas dots, valiosas de sí y surt victoriós de aquestas bregas literarias. No per aixó se donan per vensudas las serpetas y tot fent comentaris desastrosos de la obra que acaban de veurer representar, se despedeixen y, tot encaixant ab amichs y coneguts ab maliciosa rialleta, diuen:—Fins un altra.—Y efectivament, ningú torna á veurels á ROMEA, fins que los cartells cridan á presenciar lo desflorament d' un drama nou del mateix autor.

En aquestas condicions en que cap altre autor se troba, vol pit y talent afrontar lo combat y cada obra estrenada, arrollant la mala voluntat dels que la voldrían veurer ensorrada, es un floró gloriós pera Soler, encara que lo triomf no vagi voltejat de tots aquells incidents arrebatadors que una colla d' amichs poden fàcilment empeltar al públich.

Los éxits de Soler son, donchs, éxits franchs, son com aquelles fortaleas guanyadas pas á pas y á costa de sacrificis dolorosos. Pero aixó mateix fa que lo públich

estigui ansiós pera acudir als estrenos de sas obras, puig que li agrada presenciar lo doble drama que vé desarrollantse en lo palco escénich per una part, en certs paucos, diferents butacas, passillos y saló de descans, en los entreactes, per altra.

En la primera representació de *Barba-roja*, res de tot lo dit podia faltarhi y allí 's donaren cita los grupos de personas que no havían pujat la escala d' aquell coliseo desde 'l dia de *La Rondalla del Infern* y sense voler passar plassa de profetas, podem assegurar no hi tornarán fins á la audició de *Lo Campanar de Palma*, ó be alguna altre filla del mateix pare, que en aquest cas si que bé pot dirse que lo nom no fa la cosa.

Barba-roja, segons nostra opinió, es millor que un drama, una tragedia, y las fonts en que son autor ha begut pera confeccionarla, son las que eternament brollarán mentres visca la criatura humana.

L' avassalladora passió del amor, lo torment de la gelosia y la desesperació del desengany; heus aquí los tres factors que donan per producte *Barba-roja*, com n' han donat d' altres anteriorment y continuaran donantne mentres lo mon rodi.

La potencia creadora del poeta se troba precisament en la forma escullida pera dar cima á sa empresa y aquí esta la verdadera dificultat bont se estrellan los escrits de volada baixa. Soler, dona novetat al problema y ab argument senzill y entonació robusta, ab versos de má de mestre, atreu la atenció del auditori, que vulgas que no, te d' aplaudir al caurer lo teló de tots los actes, malgrat tota la disposició adversa que han procurat imbuirli los que esperavan una cayguda.

L' acte primer l' apreciem com á lo millor de la obra y ell sol, conté tot lo nús d' un drama. Lo final d' aquest acte resulta d' un efecte tant dolsament poétich y revesteix tanta novetat, que no recordém haver vist altre semblant en cap mes autor.

Si entressim en fondo anàlisis, pot ser trobaríam que los dos amants esposos tenen altrás ocasions pera poderse veurer y parlar á solas, sens arrostrar los perills de passejadas nocturnas; ¿pero qui reflexiona quan estima ab enteresa y se sent correspost? Sempre 's vol un petó més, cinch minuts més de cita y multiplicació d' aquestas á risch de tot perill, y qui al contrari diga, no ha sentit may amor.

Si pues no es defecte real, lo únich que podria tirar-se sobre la confecció del acte primer, podem dir que tot ell es un conjunt de armónica bellesa.

Lo segon acte es de naturalesa diferent. Més que de incidents está tatxonat de accidents trágichs que giravoltan al rededor del protagonista y de Regina, personatge igualment principalíssim de la obra.

Lo públich sent més entussiasme per aquest acte que per lo primer, pero á nosaltres no 'ns passa aixís: trobem entre altres cosas, que Gamot á qui podríam dirne capidansa dels esclaus catalans, podria passar sense mourer la mateixa brega, tantas vegadas.

Lo marit de Regina está bé en sos arranques de poca conformitat ab sa sort trista y la vella compta de Arlés presenta un tipo ben comprés.

La escena final del acte es de efecte d' un ordre oposat al del primer y atreu d' un modo irresistible la atenció del espectador.

Arriba l'acte tercer y lo teló s'aixeca entre mitj de general y creixent interès. No es tant complicat com l'anterior pero l'acció trágica arriba á son període álgit y quan lo teló cau, després d'haverse enfonsat la barca, quan Regina y son espós intentavan fugir del poder de Barba-roja, una salva no interrompuda d'aplausos ompla la sala fins á sentirse del carrer.

L'autor fou cridat diverses vegades al palco escénich y rebé felicitacions de molts de sos amichs.

L'execució fou excelent. Lo Sr. Borrás en son paper de Barba-roja se feu aplaudir ab justícia y lo senyor Riutort en lo de Rodolf també guanyá l'legítims aplausos.

La Sra. Clemente interpretá exacte son difícil paper de Regina, é igualment corresponderen los senyors Martí, Santolaria y la Sra. Munner que 's portá com sol durse sempre, inimitable.

Judiquém de importancia aquesta obra y per aixó donant més extensió á n'ella de lo que acostumém, publicuém en aquest mateix número son detallat argument y un fragment inédit del drama, tot lo qual creyém agrahirán nostres favoreixedors.

NOVETATS

Los Senyors de paper, drama en 3 actes y en prosa, original dels Srs. D. Lluís Ruiz Contreras y D. Pompeyo Gener. Estrenat la nit del 22 de Abril.

Es prou conegut en Barcelona D. Pompeyo Gener, pera que deixés de despertar curiositat lo anunci del estreno d'un drama sortit de sa original ploma, encara que s'hi vegés la col·laboració d'un desconegut.

Acudirem al colisseo del Passeig de Gràcia disposats donchs á presenciar alguna nova raresa del autor de las *Heretgias* y no vam pas equivocarnos. Lo Sr. Gener ha comés una verdadera heretgia duhent á las taulas *Los Senyors de paper*. Més li haguera valgut deixar carregar ab tota la responsabilitat del delict, á son company madrileny.

Pocas vegades havíam vist una obra teatral tan desunida, de personatjes tant esborrats y de conceptes menos definida. No sabém pas senyalar lo millor entre la confusió de ideas que informan la obra. Cada escena dú marcat sino un sello de bondat, un distintiu de estranyesa. En lo segon acte s'hi veu alguna escena ben perfilada.

Creguins, D. Pompeyo, vosté que es mestre en l'art de donar consells, recordi aquell célebre de que *Una cosa es la escultura y un altre la agricultura*. Las heretgias mes val que las fassi en lo llibre, puig allí cara á cara ab lo lector, á solas, fins nos agrada per son procedir original; pero en lo teatro, devant de centenars de espectadors, deu lo escriptor produhirse de diferent manera, y sobre tot, deu, al presentar una obra dramática, tenir la obligació d'haver sabut construir l'edifici ab materials sólits.

Los autors foren cridats á las taulas. Los actors estigueren discrets en la interpretació dels respectius papers.

Las bodas de n Cirilo.

Tal es lo títol del sainete de D. Emili Vilanova, estrenat la mateixa nit. Comensém per consignar que l'èxit obtingut per aquesta producció fou complert. No

podia menos de succehir aixís. Aquell quadre popular, plé de vida y saturat de vritat; aquells tipos de gent treballadora, arrencats del natural, que parlan aquell llenguatge tant pintoresch y que tant bé sab manejar lo Sr. Vilanova, atreu com tot lo bó; fa esclatar la rialla sense cap esforç y con mou de vegadas per algunas frases sentidas que l'autor posa en boca dels seus personatjes. S'haurá dit potser qu' en *Las bodas d' en Cirilo* l'acció es molt poca; pero aixó al nostre entendre es disculpable quan la obra vessa d'acudits, quan está tota ella impregna la d'aquella gracia xispejant que to.s reconeixém en l'autor de *Entre familia*, *Pobrets y alegrets* y altres colleccions de quadros populars.

La interpretació fou bona, distingintshi notablement lo Sr. Tutau en lo paper de *Galan* y en los seus respectius las Sras. Palá, Morera y Galcerán y los senyors Guitart, Goula, Oliva, Fuentes y Muns.

J. Brú.

En la riera

(IMITACIÓ D' UNA BALADA SUECA)

Una nena en la riera
los seus peus s'está banyant;
un aucell que en l'ayre vola
diu á la nena al passar:

—Vés en compte, nena,
escolta 'l meu cant.

Si l'aygua enterbolas
¿cóm t'entristirás!

Lo cel blau que admiras,
no hi reflectará.—

La nena, plorosa,
diu al aucell gay:

—Aucellet, no tinguis
per mi aquest afany;

l'aygua que enterbola,
prest s'aclarirá.

Mes ¡ay! quan m'estava
prop del meu aymant,

¿perqué no li deyas
ab ton joliu cant:

«Galan, no enterboles l'ayma
de la que está a teu costat;
que si l'ayma s'enterbola
ja no s'aclareix jamay;
jamay torna á reflectarshi
lo cel blau!»—

CONRAT ROURE.

Nostres Corresponsals

LAS VENGADORAS

Madrid 24 Abril.

Sr. Director de LO TEATRO REGIONAL.

En lo teatro de la «Princesa» acaba de estrenar la companyia Tubau-Palencia, una refundició del drama

d' Eugeni Sellés, nomenat *Las Vengadoras*, estrenat vuyt anys enrera en lo Teatro de la Comedia, per la companyia d' en Mario.

De la refundició d' aquell drama, qu' en la esmenada época fou rebutjat per lo públich del teatro del carrer del Princep, per las cruasas realistas y per certas interioritats de la vida íntima de la classe de donas que donan motiu y titol á la obra, n' ha resultat una comedia que porta lo mateix titol.

No he conegut *Las Vengadoras* com á drama y de *Las Vengadoras*, comedia, passo á donarne compte als llegidors del TEATRO REGIONAL.

Després del estreno y del éxit tant ligitim com ruidós que acaba de legrar l' obra de Sellés ¿hi haurá encare algú que persisteixi ab lo tema de que 'ls antichs motllos de la dramática s' han d' arreconar per gastats y que per lo teatro del pervenir s' ha de recorrer á una nova forma?

Lo que passa en l' art escenich es aplicable á todas las arts y todas las ciencias. ¿Qué 's diria d' un legislador que d' una plomada volgués desterrar las lleys existents, fruyt d' una munió de centurias, é imposar una legislació fonamentalment nova? Desde que 'l grech Esquilo escrigué la primera obra dramática, fins avuy dia, l' art escenich ha anat formant son códich, basantse ab l' experiéncia y ab l' observació, y aquesta obra secular no pot esser destruida sinó per una altra que estigui basada en la mateixa naturalesa.

Los fracasos que acaban d' experimentar en lo teatro duas eminencias que han volgut oficiar de redemptors, no poden ésser una proba més evident de mas afirmacions.

Las Vengadoras, de Sellés, son un triomf de la escola teatral, contra la iniciada escola del pervenir, y los que hagin presenciado los estrenos de *Realidad* y del *Hijo de D. Juan*, podrán comparar si l' entusiasme del públich ha sigut en *Las Vengadoras*, més ligitim, més pur y més espontáneo.

Tot aixó es degut á que la obra de Sellés es més escénica y més teatral que las otras.

No pretench ab aixó deixar sentat com á precepte axiomatich que li basta á una obra dramática pera ésser bona, estar escudada ab las reglas del classicisme y de la tradició, puig que ja he dit en otras ocasions, que aquestas circunstancias, per sí solas no bastan y que ab ellas y tot pot resultar una obra detestable si 'l talent del autor no sabés vestir l' argument ab las galas del ingeni y no sabés manejar l' assumpto ab aquella difícil facilitat reservada á génis de la talla del autor del *Nudo gordiano*.

En *Las Vengadoras* s' armonisan abduas circunstancias.

Una prosa sobria y castissa, una concisió dramática, ben entesa, cada frase un pensament, y cada paraula una agudesas incisiva.

No pretén l' autor resoldre problemas sociales psicológichs ni fisiológichs, sino criticar d' una manera ostensible los vicijs de la societat en que viu, presentantnos los tipos tal com son, per anar á parar á un fi de la més alta moral y ensenyansa sociológica.

Las Vengadoras, en la escena, son lo que *El Gil Blas* en lo llibre, una font d' exemples mondanals.

La obra ha sigut tildada per la crítica escrupulosa, de massa realista, acusant al autor per la presencia de algunas de las figuras que simbolisan lo vici, pero los que aixís pensan ó desconeixen l' art, ó portarian sos escrupols fins l' extrem de no admetrer lo diable en l' altar de Sant Miquel, ni la estatuaria artística en un museo de escultura.

Quan lo vici está tancat dintre una gábia d' or, y quan aquest es necessari pera lo contrast escénich, sobran los escrupols. Sellés diu en lo prólech de sa obra, que fa servir lo tablado del escenari, de catafalch, pera executar lo vici.

La obra ha sigut posada en escena d' una manera admirable y ab una riqueza de pormenors maravellosa.

La Tubau nos ha recordat aquells bons temps de la Matilde Diez y de son ilustre consort, en Juliá Romea.

Lo primer acte fou escoltat ab religiós silenci y ab gran espectació; lo segon acte, sempre creixent en interés, fou rebut ab evidents y espontáneas manifestacions d' agrado y cridat al final, ab insistencia, l' autor, no obstant aquest sens volguerse presentar, feu pregar al públich que esperés á donar son fallo fins lo final de la obra. Acabada la comedia, l' entusiasme del públich, arribant al seu límit, esclatá ab atronadors aplaudiments, cridant al autor que tingué que presentarse una munió de voltas á rébrer las manifestacions de simpatía del públich.

Las Vengadoras quedarán de repertori en lo teatro de la «Princesa,» y á pesar dels esperits escrupulosos, donarán profit y gloria á son conspicuo autor.—A. B.

Mollet del Vallés, 25 abril 1892.

Es costum á aquests pobles representar la *Passió* lo dia del dijous sant á la nit, y aquest any, com en los anteriors, acudiren molts vehins del pobles de l' entorn.

Avans d' ahir vingué de Barcelona la companyia de de D. Eduart Llavallol que posá en escena *Guzmán el Bueno* y *Noticia fresca*; prometent tornar lo prop vinent dissapte á representar *D. Juan de Serrallonga*.

La companyia del Sr. Tressols ha pres pel seu compte lo teatro d' un dels cassinos de Caldas de Montbuy, pera treballarhi los diumenges, desde maig á octubre, ab lo pensament de venir á Mollet los dissabtes, com feu l' any passat.

Jo crech que una temporada massa llarga y continuada no podrá aquí sostenirla porque 'ls pagesos no sempre están pera fer gasto extraordinari.—P.

Cantars

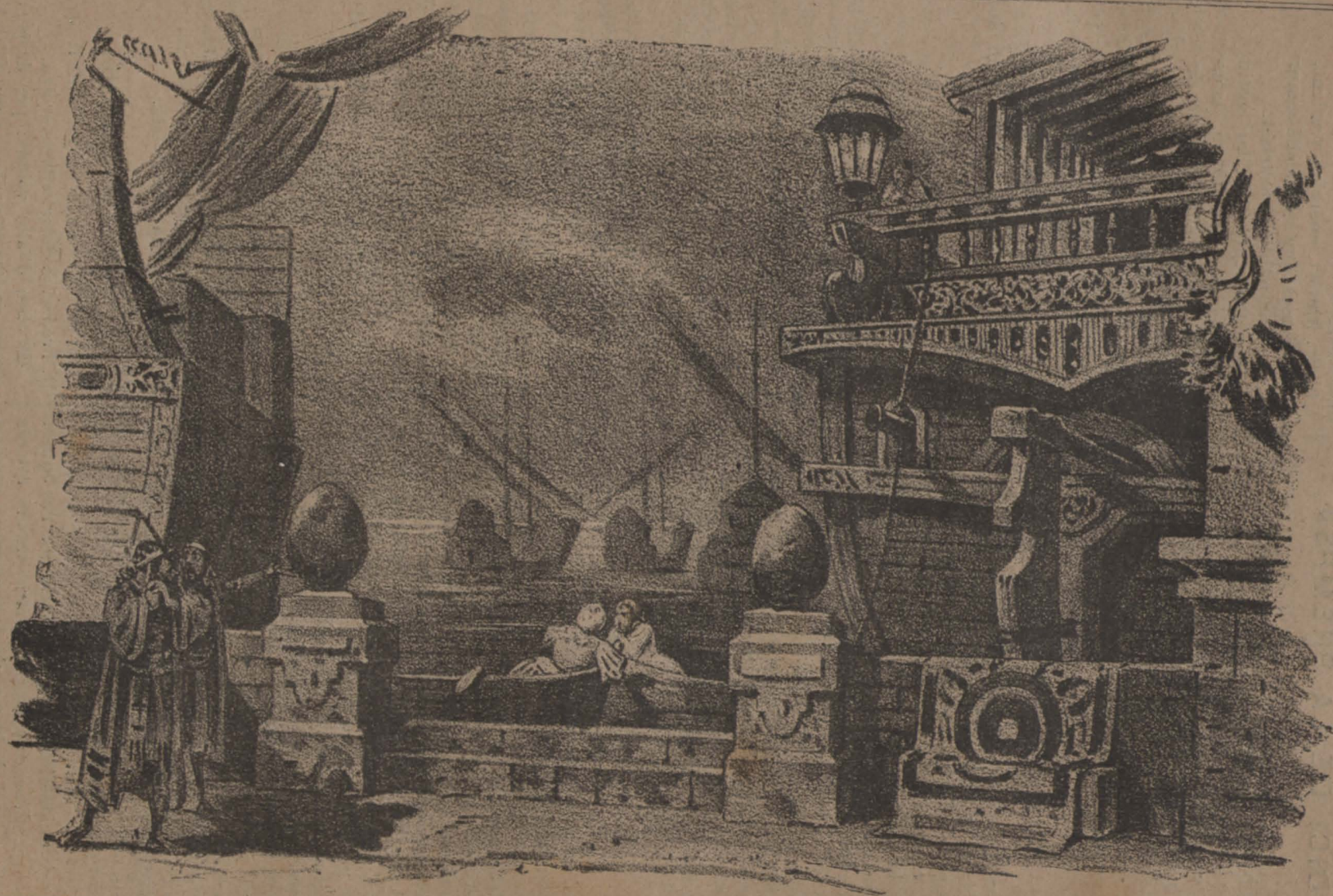
Mas penas y mos dolores
el que las volgués contar
no tindría gayre feyna
porque may n' he tingut cap.

A mi no m' ha faltat res,
ni m' ha fet tampoch res nosa
y ara 'm sobra un trasto vell
y es aquest trasto la sogra.

JOSEPH SOLÀ.

BARBA-ROJA

Drama tràgich en tres actes, en vers, original de D. Frederich Soler, estrenat ab extraordinari éxit en lo Teatro Catalá, establert en lo de Romea.

DECORACIÓ Y ESCENA FINAL DEL PRIMER ACTE

BARBA-ROJA

TRAGEDIA EN TRES ACTES, EN VERS, ORIGINAL DE D. FREDERICH SOLER

JUDICI DE LA PREMPSA

Ab l'objecte de que nostres lectors tinguin al propi temps que l'argument de la última creació del senyor Soler, lo concepte que quasi per unanimitat n' ha format la prempsa de Barcelona, y fins algun corresponsal de la de Madrid, la Redacció de LO TEATRO REGIONAL se complau en juntar en un sol ramell los elogis expressats pels distints ecos de la indicada prempsa.

Diari de Barcelona.

«Barba-roja» es una de las produccions en que més brillan las extraordinarias facultats que posseheix lo Sr. Soler pera 'l Teatro, abundant en ell las situacions d' efecte, especialment en los finals dels actes segon y tercer. Del caracter que l'autor va imprimir al drama y del modo que 'l desenvolupa, s' originan defectes, dels que parlarém un altre dia, al ocuparnos també ab més extensió de las bellesas del nou drama, versificat ab assombrosa facilitat y gallardia.

Lo públich lo va aplaudir estrepitosament en los actes primer y segon; en lo tercer, que llanguideix un poch se mostrá algo fret, si bé no per aixó deixá de sentirse repetits y continuats aplausos. Lo Sr. Soler tingué de presentarse un número extraordinari de vegades.

La Publicidad.

Ahir s' estrená lo drama en tres actes titolat «Barba-Roja» original y en vers de D. Frederich Soler.

Com sempre, l'anunci de la funció va portar al col·lisseu del carrer del Hospital, un públich tant numerós com distingit, veyentse plenas de bot en bot las galeries, no deixant de saborejar y aplaudir las innumerables bellesas qu' esmaltan la nova obra del inspirat autor. Las galerias altas estaban atestadas del públich habitual, que va donar mostrars de gran entusiasme, unánim per lo demás en la sala.

L'argument del nou drama està tret de la historia del famós pirata, qual figura presentá lo Sr. Soler, ab un estudi provat y ab una inspiració que fa cada vegada més jove y robusta son notable ingeni.

Un assumpte que pareix tan manosejat y gastat com las peripecias de las lluytas entre 'ls moros y 'ls cristians, reviu, gracias al génit del Sr. Soler, en los quadros successius del pirata «Barba roja», bojament enamorat d' una captiva cristiana, quan te fondejada sa escuadra per sitiar á Niza.

Després de detallar l'argument, afegeix: Per aquest breu compendi se compendrà l'extraordinari interés del nou y magnífich drama plé d' hermosas é inspiradas tiradas de versos, que digas lo que 's vulga, sempre entussiasmarán, posats en lo drama romántich de bona lley.

La execució, si bé mólt difícil, per la manera d' estar l'escena, fou esmeradíssima, prodigantse aplausos á tots los notables actors que en ella prenen part, en especial lo Sr. Borrás que en lo paper de «Barba roja», rallá á gran altura, sobrepujantse á si mateix, com en poch papers del Teatre catalá.

Lo Sr. Riutort, enérgich y valent, ab sa manera de dir los versos que sab acabá sempre entre 'ls justos aplausos del públich electrísat.

La Sra. Clemente (D.ª Pilar) sostingué lo fatigós paper de Regina, sobre tot en las escenas capitals de la obra. Lo desempenyo per part de los demás actors, fou també acertada y mencionarém aquí á las senyoras Monner y Clemente (D.ª Adela) y los Srs. Santolaria, Martí, Bals, Valls, y altres que no recordém.

Cridá molt la atenció l'arreglo de la escena, tant en la decoració com en los trajos de tanta riquesa com bon gust, y en tots los accessoris.

En suma: un éxit indiscutible, afegit á los ja innumerables triomfs escénichs de D. Frederich Soler, á qui felicitem de tot cor.

El Diluvio.

La obra en sí conté bellesas de primer orde y en tot' ella s' observa la má experta, la ma mestra, la má privilegiada del autor de més de cent produccions dramáticas. Trobarem anit molt just, lo fallo del públich.

Realment, lo primer acte es un portent en quant á exposició; verdaderament, lo segon, es un dels millors actes, pot ser lo millor que ha sortit del cap del poeta insigne.

Pero la principal condició recomenable que á nostre entendre reuneix «Barba-roja», se refereix á la seva construcció y á son llenguatge. La nova obra, está teixida, en mitj de tot, ab notable soltura y senzillés, sens que succeheixin, durant sa acció ó desenvollop, peripecias enutjosas é incidents anticuats d' aquells que perjudican la marxa ó moviment escénich; y á més de tot aixó, «Barba-roja» está escrit en vers fácil, armoniós y perfectament rimat, com escrit per un poeta renombrat en lo Parnás catalá.

El Globo (de Madrid).

TELÉGRAMA

Barcelona, 22, (6'57 tarde).—S' ha estrenat en lo teatro Romea lo drama «Barba-roja», de Frederich Soler. Lo públich aplaudí ab entussiasme cridant al autor innumerables vegadas á las taulas.

Lo drama del género romántich, afirma sa reputació de primer dramaturch catalá.

La Dinastia.

Ab brillant éxit se estrená anit lo drama trágich de D. Frederich Soler, «Barba-roja».

Es obra d' alta volada, que desperta interés molt viu en moltes situacions, pero n' hi ha d' altres que son fluixetas. Sorprenen los finals de 'ls tres actes, en que s' hi veu la destresa del autor en preparar efectes teatrals. La versificació es robusta y correcta.

Lo senyor Soler, fou cridat á las taulas nou ó deu vegadas, puig solament al final del acte segon tingué de presentarse sis.

Lo teatro estava ple de gom á gom.

Una decoració que ha pintat lo senyor Moragas, agradá moltíssim al públich.

Diari del Comers.

La experiència nos ha demostrat ja que 'ls estrenos del Sr. Soler son veraders aconteximents, y excusat es dir que lo teatro 's trobava ple de gom á gom.

Lo que més resalta en la nova obra, es la brillantés del vers del senyor Soler, y si ab altrás obras no s' hagués ja acreditat de poeta fácil y expressiu, «Barba-roja» li daría lo títol de tal.

Los recursos escénichs están perfectament buscats, y en los primers actes interessan y estussiasman constantment al espectador.

Los actors tots van demostrar que havían estudiat perfectament sos respectius papers. Hi hagué en lo conjunt alguna disparitat que no dubtém que desapareixerá al cap de algunas representacions, y apareixerá llavors una execució acabada, en que resaltarán més y més los magnífichs octosílavos y las preciosas relacions que tan abundan en «Barba-roja».

En resúmen: Pitarra no decau, y aquella font que tan á doll ha brollat, continúa donant igual doll de sempre.

El Noticiero Universal.

Ab un éxit brillant en lo primer acte, entussiasta en lo segon y fret en lo tercer, se va estrená anit en lo Teatre Catalá, la nova obra del ilustre poeta don Frederich Soler, «Barba-roja».

En lo drama que ratlla en tragedia, notava lo públich alguns defectes subsanats per la brillant versificació y cops de génit, propis del renombrat autor.

Los actors procuraren cumplí lo mellor possible. La decoració del senyor Moragas es de primer ordre y lo vestuari propi y vistós.

La Renaixensa.

La funció d' ahir vespre en l' esmentat teatro era a benefici del actor don Pere Riutort. Aquesta circumstancia afegida á estrenarshi una obra del celebrat dramaturch don Frederich Soler, feren que hi hagués interés en assitir á tal funció y aixís ni en los pisos baixos hi quedá una localitat vuida, ni en lo segon pis un lloch per ocupar. Lo públich se trobava en una verdadera espectació. Soná per allá á las nou lo timbre eléctrich y cada hú aná á ocupar lo seu respectiu siti; de sobte s' abaixaren los llums de la sala que quedá á mitja claror y als pochs moments lo teló del escenari se doblegá cap amunt. Llavoras quedá tot descobert y ressoná un fort aplauso dedicat á la decoració que havia aparegut.

La versificació de tal drama, al cap de vall com del senyor Soler, es fácil y armoniosa, part en versos d'

onze sílabas assonantats y part en versos de vuit sílabas, disposats en cuartetas y quintillas, formant algunas bonicas tiradas de versos que lograren varias vegadas, en lo decurs de la representació, arrancar los aplausos del públich.

Lo vestuari dels personatjes era rich y bastant propi, sobranthi segurament una mica d' or en lo dels principals personatjes moros.

La execució, en quant al conjunt, fou bastant bona, notantse que 'ls actors sabían de memoria 'ls seus papers. Autor y actors foren cridats en escena tres vegadas al final del primer acte; vuyt ó nou després del segon, y tres ó quatre després del tercer.

La Tomasa.

La tantas vegadas reconeguda habilitat del senyor Soler per combinar lo plan d' una obra escénica, s' evidencía en lo «Barba-Roja», quals finals dels tres actes son de sorprendent efecte. Lo del segon, presentat ab una doble situació, anguniosa y terrible per part del protagonista y Osman, tranquila y poética per part dels Comtes d' Arlés, va fer que l' autor sigués cridat á las taulas una porció de vegadas. L' acabament trágich del últim acte, que 's produheix d' una manera inesperada, li valgué també molts aplausos y sortidas á l' escena.

Doném, com mostra de la forsa de la versificació, lo següent fragment, que declama lo Sr. Riutort, arrancant atronadors aplausos.

RODOLF.

¿Y com no ferho,
Regina, si la sanch tota borbolla
bullenta en lo cervell, al veure al lladre
robador cínich fins de la nostra honra.
Ahont aixó 's veu? ¿en quina lley de guerra
s' ha vist que, quan ja dú 'l vensut l' argolla,
lo vencedor s' abeuri en la ferida
y 'l martiritzi ab tan terrible angoja?
Natural era que, en la cruel batalla,
encesa pe 'l combat, la vostra tropa,
y ab ella vos, que sou carnicer tigre,
vos rebegésseu en la pena nostra,
y violació y deshonor y extermini
fòs lo fruyt del pirata Barba-roja.
Mes ara, quan ja fa dias y dias
d' aquella lluyta fera y espantosa;
quan ja, freda la sanch dintre las venas,
no mes te d' inspirar misericordia,
cebarse en los vensuts, porque, indefensos,
cenyida espasa á son costat no portan,
ara això es tant cobart y horrent y cínich,
com ho es qui, porque 's vèu voltat de forsa,
vil, miserable, d' un poder abuseja
que, per etzart, va darli una victoria,
y no es lo lleò ab altres lleons batentse
per defensar l' amor de sa lleona,

sino la serp rastrera y repugnanta,
que, enroscada al entorn de cent colomas,
bàrbara s' entreté en estrangularlas
fins á mirarlas pe'l martiri mortas.
Ah! Lladre sense cor! ¿Ser brau nò 't pensas?
¿No dius que vols l' amor d' aquesta dona?
Donchs tèn la gallardia d' inspirarli
per brau, per caballer y cor ben noble,
no com lladre, assessí, rastrer, pirata,
cruel, butxí inhumá, sols per la forsa.

DECORACIÓ

La decoració nova, deguda al pincell del reputat pintor escenógrafo don Miguel Moragas. Representa lo desembarcader d' una badia. A la dreta s' hi veu la popa d' un antich vaixell corsari turch, ben detallat y just de color, fins á produhir la ilusió de la realitat. Balancejantse al peu del navili hi ha algunas barcas y 'l mar s' exten enllá, fins á desapareixer entre la boyra que tapa l' horitzó, dibuixantse entre mitj de tal boyra las esblaymadas siluetas d' altres navilis. Rehresentan, segons lo cortext del drama, la escuadra turca, manada pel Barbaroja, bloquejant á Niza.

Héus aquí l' argument del drama.

ARGUMENT

Acte primer

Barba-roja en una atracada á las costas de Catalunya ha fet presoners á una colla de catalans entre 'ls que s' hi comptan lo comte d' Arlés, la seva esposa y la seva mare. Lo terrible corsari, tot d' una, s' ha enamorat de Regina, (la muller del comte) y aquest enamorament ha fet que no 'ls penjés á tots dels pals dels barcos ó que no 's despregués dels esclaus pel rescat que podrian valerli. Los presoners se aprofitan d' aquesta disposició del pirata pera salvar sa vida y esperar millor sort, deixant que aquell ignori los llassos que uneixen á Regina ab lo comte (creu que son germans). Lo moro 's fon per Regina, més no vol pas usar de violencias, y ab prechs y amoixaments espera veurer corresposta sa passió. Regina no 'l correspon, més tampoch lo refusa, y aguanta las tendresas del corsari, si be sentse gran violència. Son vanas las preposicions que 'l comte fa al pirata perá que 'ls deixi lliures; ell los llibertaria á tots menos á Regina á qui vol convertir en sultana y que te prou influencia pera ab un sol prech calmar las del mahometá quan las hi despertan las frases agressivas del comte.

Lo moro no pensa en res mes que en sa passió, y d' aixó se 'n planyen los demás quefes de la escuadra turca. Ells farán de manera que 'l pirata conegui que es enganyat, y lo seu plan, de moment, rehiu be. S' es fet de nit. En Barba-roja ab lo segon de á bordo está amagat entre unas rocas. En aqueix moment devalla Regina del vaixell anantsen cap á una barca ahont la esperava son estimat marit, y creyentse sols, s' entregan á una contemplació mútua, á un éxtassis d' adoració, éxtassis que termina ab una besada que dona 'l comte á Regina, en lo precís moment en que un raig de lluna, obrintse pas entre la boyra, va á illuminar ab son polsim de plata aquell terrible idili. Lo pirata llenza un bramul, va per tirar-se á demunt dels infelissos, mes Osman (son segon) lo deté y lo teló devalla.

Acte II.

Entre la tripulació del vaixell turch hi ha un minyó, Adel, que estima més que á un pare á Barba-roja perque aquest talment li ha fet sempre de pare, y li concedeix tota sa confiansa. Adel

ja ho sab que Regina no es la germana del comte, més tement per la vida de 'n Barba-roja si pert de sobte totas sas ilusions, persuadeix á la cristiana de que continuhi enganyantlo, fingint que 'l comte es son germá. Y en Barba-roja está en disposició pera ésser enganyat, perque després de molts filosofias ha vingut á parar en la deducció de que 'ls germans també poden adorar-se y fins besarse. No obstant, lo corch del dubte no ha furgat en va dins son cor, y si be 's troba decantat á tenir esperansas no 's decideix á posarhi fé. Aquesta decisió li ve després d' una escena que te ab Regina y Adel. Regina, forçada per las circumstancias, á las exigencias del pirata, ment y fins jura en fals, afirmant que es germana del comte; Adel jura també que sab que Regina diu veritat. ¡Si n' está de content lo capdill! En un transport fins besa una creu que Regina porta demunt de son pit, y 's mostra generós ab sos presoners á qui deixa vagar en llibertat per llá hont los dongui la gana, y fins simpatiza ab un mariner, de Tarragona, home d' un caracter sencer que se las hi te tiessas y que no s' espanta devant de sa mirada. Lo comte y sa mare tornan á demanarli que 'ls deixi lliures pel rescat que vulga fixar-los, mes en Barbaroja los hi diu que son lliures tots, tots menos Regina, que va á ferlo felis passant á ésser la reyna de son harém. Va per acostarshi, pero en aquest punt lo comte, no podent resistir més, s' apodera de sa muller y acostantse á la vora del mar, amanassa ab precipitarshi ab ella avans de consentir en lo que ha sentit, al punt mateix que algú dongui un pas pera atansárseli. Los turchs prou se li volen tirar al demunt més los conté Barba-roja, temerós de que 'l comte compleixi sa paraula y perdi pera sempre á Regina. D' aquesta anguniosa situació lo treu lo negre Jussuf que s' ha esmunyit per darrera del comte y logra abrahonarshi. Los moros se llessan tot seguit en son socors, Regina torna á caure á las mans del enamorat Barba-roja y s' acaba l' acte.

Acte III.

No saben com arreglarsho 'ls turchs pera densencisar á n' en Barba-roja. Com á últim recurs miran de ferse seu á Adel y de convencerlo de lo molt que fa perdre á Barba-roja y fins á Turquia lo amor de la cristiana. Adel se 'n convens al fi y promet densencisar al pirata. Y efectivament, lo corsari está tan enamorat que ja no pensa més que ab Regina per dedicarse á qual amor vol traspasar á Osman lo mando de la escuadra turca. En va Osman li conta que es enganyat y li diu lo mateix Adel, jurantli que avans havia mentit y manifestantli 'ls motius que li obligaren. En Barba-roja no 's decideix á creurels, per opinar que la passió 'ls fa parlar, més creixen los seus dubtes y 'ls seus temors y frisa per tenir una prova decisiva de sa desdita. Y aquesta prova decisiva la heu per boca d' aquell mariner de Tarragona á qui ell creu incapás de dir una mentida. En efecte, al sentir tal mariner que en Barba-roja afirma que Regina es la amistansada del comte, torna per la honra dels seus senyors y li respón enérgicament que alló no es veritat, ja que ell veje la cerimonia del casament del comte ab aquella dama. Davant de tal evidencia lo pirata llenza rabiosos planys y forja mil venjansas. Veu al comte y li fa sentir los efectes del seu furor anunciantli una fréstega revenja. Més havent desaparegut Barba-roja compaireix després d' algunas escenas accidentals la mare del comte, manifestantli, com també á Regina, que ha lograt que 'ls deixessin lliures mitjantse un rescat que ells enviarán desde Espanya, entre tant que ella quedarà presa per penyora. Prou s' hi resisteixen á abandonar-la, més al fi la pobre víctima 'ls hi obliga, recordantli que en lo seu país hi tenen uns angelets de cabells rossos que 's candeixen per sa ausència. Arriba lo negre Jussuf ab sa barca pera endürsels, la mare 's despedeix dolorosament dels seus fills y aquets se fican á la embarcació, més 'aixís que son un xich mar endins, lo barquer se treu un abrigh ab que anava cubert, deixant als fugitius assombrats al veurer dret davant seu al terrible corsari. Aquest ab sarcasme 'ls hi recorda son engany y tot seguit los precipita al aygua. En aixó 's tenyeixen las boyras de la nit ab la rojor d' un incendi. Es la del barco en que hi havia tancats los demes cristians. Y cumplerta la venjansa, redressantse 'l pirata allá al mitj del mar, dona á sa escuadra 'l crit de prepararse pera llessarse tot seguit á la conquesta d' Europa per Turquia.

Teatros locals

Principal.—Avuy deu donarse la darrera representació de la sarsuela *El rey que rabió*; avuy, donchs, deu terminar lo regnat d'aquest monarca, que ha rebut constantment los aplausos expontanis de tot un poble.

¡Quina enveja deuen tenirli 'ls seus colegas, las demés testas coronadas!

S'ha obert un abono de trenta funcions que comensará demá, durant lo qual la companyia del senyor Berges posará en escena obras del repertori antich.

'Ls hi desitjem molts aplausos.

Liceo.—Dimecres se devia cantar *La Favorita*, qual representació tingué de suspendre 's la setmana passada per indisposició del primer tenor Sr. Garulli.

Circo.—Continua la representació de las sarsueletas més en voga, desempenyadas ab molta gracia per la tiple Sra. Fernandez, qu' es cada dia molt aplaudida, al igual que la *troupe* Onofri que segueix posant en escena las més celebradas pantomimas

Dimecres havia de debutar un cos de ball, del que forma part la parella Peña-Gazorla.

Tot contribuirá á portar animació á aquest teatro.

Romea.—Nostres llegidors haurán vist ab la extensió que 'ns ocupém del drama *Barba-roja*, estrenat la setmana passada. Dada l'importancia de l'obra, estém segurs que 'l públich veurá ab gust l'espai que á ella dediquém.

S'ha posat en estudi los quadros dramátichs *Al peu de la creu*, original del simpátich dibuixant don Ramon Escaler.

Tívoli.—A benefici del director d'orquestra, senyor Valdealde, se posá en escena dimars passat la antigua sarsuela *El Molinero de Subiza*, en la que hi prengueren part la tiple Sra. Nalber y lo tenor Sr. Prats.

Aquesta setmana ha sigut la última de la temporada. Veurém qui comensará la próxima.

Novetats.—Dilluns passat s'efectuá lo benefici del estudiós actor Sr. Oliva, ab la segona representació del drama *Los senyors de paper* y estrenantse además lo disbarat cómic *Fermin* original de D. J. Camaló y lo monólech *Un charlatan*, de D. Enrich Moragas.

Es la primera una obreta d'escàs interés y de argument no gayre ben escullit. Hi ha en ella no obstant alguns acudits que fan riure al públich. En la interpretació s'hi distingiren las Sras. Galcerán y Palá y los Srs. Fuentes y Oliva, si be 'l paper d'aquest es de escassa importancia.

En quan al monólech *Un charlatán*, debém dir qu' es una producció cómica ben ensopegada. Representa un tipo popular exactament copiat del natural, un d'aquests xarlatans que dalt d'una carretel-la fan jochs de mans, venen específichs de totas classes y arrencan caixals. La versificació es fácil y abundant en xistes y lo final es d'efecte ben trobat.

Lo Sr. Oliva interpretá 'l tipo perfectament, lo públich aplaudí y cridá l'autor á la escena.

Per ahí estava anunciat lo benefici del Sr. Muns ab

lo melodrama *Cain* y la sarsueleta de C. Gumá *Lo primer dia*, en la que hi pendrá part la filla del beneficiat, Srta. Muns.

Eldorado.—S'ha posat en escena la aplaudida sarsuela *El Sr. Luis el Tumbón ó despacho de huevos frescos*, que com sempre ha sigut molt ben rebuda pel públich.

Dimars s'estrená la sarsuela *La una y la otra*, lletra de D. Calixto Navarro, música del mestre Fernández Caballero. La obreta, sense ser de grans pretensions, agradá al públich, la música es animada, acusant la mà del seu autor.

Per dijous estava anunciada la representació del sainete *A casarse tocan ó la misa á grande orquesta*.

Calvo-Vico.—Favorescut per una escullida concurrencia, tingué lloch diumenge á la nit lo benefici del jove autor D. Joaquim Roig. Se posaren en escena, conforme varem anunciar en lo número anterior, lo drama *¡¡Fratricida!!* y la pessa *Sebas al cap*, obras las duas originals del beneficiat.

Además «La Perla Agustinense» cantá alguns coros que foren molt aplaudits.

Circo Español modelo.—Las funcions que 's donan en aquest circo 's veuen molt concorregudas. Avans d'ahir, segon dijous de moda, devian debutar los acreditats artistas Mme. Ducós, Mr. Perez y los nens Tanny, Carlitos y Paquito.

Y res mes per avuy.

LABRUGUERA.

La posta de sol

La nit ja s'acosta: sas ombras divinas
 cubreixen ab calma los àmbits del cel,
 l'orel·la petoneja las flors purpurinas,
 lo sol va fonentse com màgich estel.

Airosa cantada d'aucella eternida,
 bells somnis engendra d'eterna il·lusió;
 ¡qu' hermós lo paysatge! ¡que dolça es la vida!
 ¡qué grans maravellas enclou la Creació!

Parella amorosa confón sas miradas,
 y aymants repeteixen sagrat jurament;
 sos cors esbategan en tant qu'enllassadas
 sas mans permaneixen ab suau deixament.

La nit ja s'acosta; molt prest la rosada,
 d'un rastre de plata farà bell estol:
 molt prest en son centre la volta estrellada,
 tindrà per idili la posta de sol.

DOLORS RIERA BATLLE.

Extacismes

¡Que son hermosas las nits
 si son serenas!
 ¡Quin plaer al contemplar
 sas mil estrellas,
 y aspirant l'ayre sutil
 que las flors besa!

Com me plau lo remoreig
de la riuada
quan furienta y lliscant
al mar s' atansa;
puig m' apar cansó d' amor
del cel baixada,
que al meu cor ve á retornar
perduda calma

ISIDRO MARTINEZ

Societats recreatives

CLARIS.—Favorescut per numerosa concurrència, va veurers dissapte lo benefici del jove E. Molist.

La *Rondalla del Infern* siguié l'obra escullida y quin desemenyo no fou del tot acertat per falta d' ensajos; ab tot y lluytar ab tal inconvenient, sapigueren sortirsen bé lo beneficiat junt ab las Sras. Muntal y Ugas y Srs. Bové E., Castelló, Bars, Torrus, Pons y Masana.

Terminá la funció ab la sarsuela *Toros de punta*.

LOPE DE VEGA.—Diumenge per la tarde, baix la direcció del Sr. Mercader, se posá en escena *Conflicto entre dos deberes*, secundant ab aplauso las Sras. Rodríguez y Guinard junt ab los Srs. Sans, Mercader, Roig y Carbonell.

En la pessa *Cap y qua*, estigué acertadíssim lo senyor Roig, aixís com també la Srta. Pau.

CAMPOAMOR.—La *Máscara* es lo títol de un quadret dramátich que diumenge s' estrená en aqueixa Societat. Obtingué un éxit franch y merescut considerant qu' es lo primer pas, que son jove autor Sr. Romagosa dona en lo teatro. La obreta té trama interessant, desarrollada ab escenas ben entesas.

Lo desemenyo bastant acertat valgué aplausos á la Srta. Paz y Srs. Carrasco, Lopez y Golorons.

Se representá després *Sebas al cap* y á cárrech del Sr. Angulo lo monólech *La Conciencia*.

CENTRE CATALÁ DE SANS.—Diumenge se doná una representació del bonich drama *Lo mas perdut*, sobressortint en son desemenyo la Srta. Serradell y Srs. Serra, Galiano y Baixench, los altres no mes que regulars.

La pessa *Las Carolinas* siguié ben desemenyada per la Srta. Serradell, Srs. Serra, Padró, Antiques y Ventura.

ALMOGAVAR.—Ab numerosa y lluhida concurrència com de costum, diumenge al vespre se representá lo interessant drama *La Paz del Hogar* que obtingué bon desemenyo per part de la Sra. Rodríguez y dels Srs. Costa, Padrós y Rius.

ATENEO MARQUÉS DE LA MINA.—Tingué lloch en aquest favorescut local, la representació de la bonica humorada *Sebas al cap*, la qual siguié molt aplaudida per la bona execució que donaren á son desemenyo los Srs. Solá, Palmer, Aleix, Estera, Puig, Cadira (F.), Borrás y Cadira (C.). Los tres últims per ser dia de son debut, tragueren bon partit de sos respectius papers. Acabá la vetllada ab un animat ball de Societat.

LA CATALANA.—Dos sarsuelas se esculliren pera diumenge últim, *Carracuca* y *Toros de punta*, alcanthi aplausos la Srta. Vila y los Srs. Marín, Gibert, Durán y Jordi.

NIU GUERRER.—La coneguda Societat d' aquest nom doná un important concert diumenge al vespre. Son escullit programa siguié ben executat, passant ab acert entre nota cómica y séria, de la música festiva de populars sarsuelas á la de inmortals compositors. Nos veuriam obligats á insertar tot lo programa pera ressenyar lo que millor fou y ab gust ho fariam si disposéssim d' espay. No obstant no volém passar per alt los noms de la nena Sisteré en la mazurca de *El Monaguillo*, lo Sr. Pallejá en son *funesto canto* y al compositor Sr. Comella, autor de la *Cantata al Niu Guerrer* que ab aplauso s' estrená y de quina lletra n' es autor D. Enrich Molina.

La vetlla resultá verdaderament entretinguda.

Ja es sapigut que per aquestas cosas la gent del Niu... 'n sab un niu.

J. XIMENO.

CATÓLICA.—Dedicada á las societats d' aqueix nom, se doná dijous á la nit, en lo teatro Olimpo, una funció que 's componia de dos estrenos. *Santo Domingo de Guzmán* ó *El triunfo del Santo Rosario*. Aqueix era 'l títol del primer; y encar que l' autor tingué la humorada de batejarlo ab dos noms de sants y afegint además *sacro* y *eminente religioso*, lo drama en qüestió rés te de sacro ni de religiós, sent aixó sols una excusa per presentar un conjunt d' escenas mal engirbadas, escritas en vers,... ¡que ya, ya!... S' ha de dir no obstant, com á atenuació, que 'ls actes son molt curts y aixó ja es digne de tenirse en compte.

Durant lo transcurs de la obra, se sentian alguns que altres murmulls en la concurrència, que sort que era poca, que sino... Lo desemenyo acertat, molt mes que la obra, per part dels Srs. Moreno (pare y fill) y Roig. *Un muerto resucitado*, comedia que s' estrená després, original del mateix autor del drama, corria parellas ab aqueix y per lo tant... *peor es meneallo*.

PICIO ADÁN Y C^a.—A benefici del soci d' aqueixa concorreguda Societat D. Joan Riu, se posá dissapte en escena la sarsuela *Marina*, obteninhi aplausos las Srtas. Soriano y Virgili y los Srs. Bové, Clapera, Lladó, Samper y Virgili.

Lo diumenge, com de costum, doná funció aqueixa mateixa Societat, ab las comedias *Sense argument* y *L' amor es cego*, trayentne partit la Srta. Virgili y los Srs. Virgili, Dominguez, Ros y Mas. Després ball.

LA BRUJA, (OLIMPO).—També doná un benefici dissapte passat aqueixa elegant Societat, á favor del soci D. Carlos Parera, veyentse en estrém favorescut *Un drama nuevo* y *¡Endevant las atxas!* fou lo programa escullit, desemenyantlo ab acert la Sra. Puchol, y los Srs. Puiggarí, Vidal, Gatuellas, Parera, Prats, Marxuach y Saura. Terminá tant agradable vetllada ab un escullit ball de societat.

CAMPOAMOR (GRACIA).—No 'n podém sortir. Las produccions castellanass segueixen sent las preferidas entre 'ls aficionats que deixan en lamentable olvit nostre teatro típich. La Societat *Campoamor* seguint

per aquest camí, representá lo drama *Flor de un dia*, notantshi visiblement la falta d' ensajos, falta que ressaltá encare més per ser la obra castellana. Ho hem dit sempre y ho repetim, la interpretació, per més voluntat que hi possin, no pot surtir ajustada y aixís ho corrobora la funció de diumenge. La Srta. Garzón y los Srs. Arias, Barberán, Oliveras, Cussó y Travería, se vegeren aplaudits, y ho serian sempre molt més, com se mereixen, á no ser per la incorregible costum de presentar las obras careixent d' ensajos.

LA LIRA, (GRACIA).—Conegudas las simpatias ab que conta l'aplaudí soci de la mateixa D. Frederich Fuentes, ja era de preveure que 'l local fora plé com pocas vegadas. *Maña sombra*, *Lo primer dia* y *El Monaguillo*, foren las produccions escullidas, obtenintshi aplausos las simpáticas Srtas. Brunet, Carbonell, Casao, Envi, Vallés y Herrero y los Srs. Fuentes, Ainaud, Sans, Grau, Callís y Fuster. Especialment lo Sr. Fuster feu un *Juanito* molt graciós.

Nostre enhorabona.

CÍRCUL MERCANTIL FAMILIAR.—No 's pot demanar mes. Per benefici del soci D. Félix Borrás, se possá diumenge á la nit, devant d' una numerosa y distingida concurrència, lo drama *Mar y cel*. Tenint en compte las dimensions del escenari y lo arriscat del treball, lo drama en qüestió tingué un desempenyo, com pocas vegadas hem presenciá. En lo paper de protagonista confiat al simpátich y aplaudí Sr. Llorens, feu aquest una creació, essent més d' una vegada interromput pels aplausos que li prodigava la entusiasmada concurrència. La Sra. Bolea y los Srs. Cadenena, Clapera y Molet, bé en sos respectius papers.

Lo Sr. Orero, á causa d' haverse hagut d' encarregar del de *Mahomet* á última hora, no 's pogué lluhir com altres vegadas. Dels Srs. Jané, Coma (S.), Casanovas, Arumí y Borrás, no 'n podém dir mal, tots se portaren com á verdaders artistes y 'ls hi tributém des de aquí nostre sincer aplauso.

En resúm, la funció de diumenge fou un aconeixement que honra al quadro dramátich d' aquest circul. Avant y fora.

R. OJEDA.

Cantars

Perque vaig ferte un petó
ta mare 'm fa mala cara;
tórnamel, que potsé aixís
farem contenta 'á ta mare.

HOSTAFRANQUÍ.

Si un centímet me donguessis
de cada bes que t' he fet,
ab tan poch, ja ho veus, nineta,
fora mes rich que 'n Xifré.

Dius qu' es vritat que m' estimas
y que vols casarte ab mí,
sí, ja 't crech, mes no t' olvidis
qu' en lo mon... ¡s' ha de patir!

ADELA DE JIBRO.

Íntimas

¿No vols que jo 't besi
nineta del cor?

¿no vols que jo 't besi?

¿perqué, mon amor?

¿No vols que mos llavis
ardents, més que 'l foch....
no vols que mos llavis
besin lo teu front?

¿Perqué, nina hermosa,
me negas aixó?

¿perqué, nina hermosa,
me negas eix goig?

¿Perqué de qui t' ayma
fas glatir lo cor?

¿perqué de qui t' ayma
no vols lo petó?

¿Oy que sí m' aymada,
oy que sí que 'l vols?

¿oy que sí m' aymada
que fins si vull dos?

¡Ah! ¿si? acosta 'ls llavis
aprop, més aprop...

així, acosta 'ls llavis....

ara soch dítxós.

DOMINGO BARTRINA

Novas

La fulla del drama «L' agulla» que repartím ab lo número present porta las páginas 39-40 y 41-42.

++

La importancia que revesteix lo estreno de la darrera producció dramática del popular poeta D. Frederich Soler, fa que 'ns haguém decidit á dedicar bona part de nostra edició á donar á coneixer *Barba-roja*, á fi de que pugui esser apreciat de tothom, y no bastant pera nostre propòsit lo espay ordinari de que disposém, no hem reparat en donar quatre planas més de text, sense augment de preu, contant que tots nostres llegidors nos ho agrahirán.

++

L' eccés de original nos obliga á suprimir avuy la Secció de Enigmas y la ressenya de alguna societat recreativa, aixís com las solucions corresponents al número anterior y que publicarem en lo próxim.

++

Lo dia 21 del mes que fineix avuy celebrá la seva reunió inaugural dels treballs d' any, la societat catalanista nomenada «Lliga de Catalunya.»

Lo discurs del President Sr. Permanyer no fou mes que una série de paráfrassis sobre lo projecte de Constitució catalana, votat per lo tercer Congrés catalanista.

Ab tal discurs deixá plenament demostrat, que l' acte de Manresa fou única y exclusivament, obra de la «Lliga de Catalunya.»

++

Hem observat que algun setmanari de fora ciutat te

la costum de copiarnos poesías, sense posar al peu lo nom de LO TEATRO REGIONAL.

A nosaltres no 'ns dol gens que sian copiats los treballs literaris ab que honrém nostras planas, pero no volém que aixó 's fassi sense fer constar son punt de origen.

++

En la carta de Madrid que insertarem en lo número anterior, aparegué una errada qu' estém segurs esmenaria 'l bon sentit de nostres llegidors. Allí ahont diu que 'ls sabis de Grecia «no eran mes que 12,» deu dir «no eran mes que 7.»

Consti aixís.

++

S' ha posat en estudi en lo Teatro de Novetats la tragedia en tres actes *L' ánima morta*, original de don Angel Guimerá.

++

Pera demá diumenge s' anuncia en la societat «La Banya Graciense,» lo benefici del jove Cosme Palau, posantse en escena *Las doce y media... y sereno*, *La leyenda del monje* y *Las tentaciones de S. Antonio*.

Atesas las simpatías del beneficiat y lo escullit del programa, li augurém un plé.

++

Pera avuy está anunciat en lo teatro Olimpo, lo benefici del jove D. Vicens Casas. Lo escullit programa se compón de las obras *La Pasionaria* y *Cura de moro*. Ademés, com á obsequi al autor, hi pendrá part lo popular coro humorístich «La trompeta.»

++

Lo dissapte próxim ab motiu de posarse en escena en lo «Casino Andresense» de Sant Andreu de Palomar, lo aplaudit drama *L' ángel de fanch*, son autor, nostre company de redacció, Ignasi Iglesias, ha escrit pera estrenarse en aquest dia, un dialech cómich en vers, titolat *Surtint del ou*.

++

La companyia de declamació del «Círcol de la Unió Republicana» de Sant Andreu de Palomar ha posat en estudi un drama en un acte original de un jove escriptor d' aquella població y que porta per títol *Perju-ro; no sacrílego*, quin estreno tindrà lloch dintre poch.

++

Lo intelient y aplaudit actor cómich D. Andreu Bons, ha format un quädro de companyia pera la próxima temporada d' istiu. Hi figura com á primera actriu D.ª María Marquet.

Una serenata

A la voreta del riu
tinch fermada una barqueta
que 'ns podrá servir de niu;
¿vols venirhi amoroseta?

La lluna ab sa resplandor,
fa brillejar l' aygua clara
y 'ls estels ab sa claror
més la fan brillejá encara.

Cada cop de rem que 's don
l' aygua espurneja estrelletes,
que totas brillantas son
com de tos ulls las ninetas.

—¿Qué dius? ¿qu' es lo que t' enredas?
¿es dir que no vols venir?

—No.

—Donchs veurás, noya, 't quedas
que jo me 'n vaig á dormir.

JOSEPH MORATÓ GRAU.

Girona.

CONCURS DE ENIGMAS

Han enviat plechs al *Concurs* los senyors següents:

Número 1.—D. A. Pallejá.

» 2.—D. Joseph Escach y V.

» 3.—D. Jaume Llopart.

» 4.—D. Claudi Mas.

» 5.—D. Trinitari Costa.

» 6.—D. V. Borrell.

De conformitat ab la Base de la convocatoria publicada en lo número 7 de LO TEATRO REGIONAL, los senyors anomenats podrán enviar á la Redacció, baix sobre clos, una papeleta ab lo nom del company que designen pera passar á formar part del Jurat.

Las papeletas deuben anar firmadas y contenir ademés las senyas del domicili del firmant.

Lo Jurat será cridat per lo Sr. Director d' aquest periódich, y 's reunirá una sola vegada. Lo fallo será donat per majoria de vots, y será valit sia lo que 's vulga lo número dels que concorrin á la sessió.

La publicació del mateix vindrá insertada en lo número 15 de LO TEATRO REGIONAL.

Per disposició de la Direcció.—Lo Secretari,

J. XIMENO.

Correspondencia

Mollet; J. P.: rebut primer trimestre, del demés, gracias.—Vilanova y Geltrú; J. Font: carta per correu.—Vilafranca del Panadés; C. M.: rebut tot, la ressenya no ha sigut possible.—Reus; L. S.: rebut l' import, será servit.—Joseph Campo: veurém de complaurel.—Joseph Escach y V.: es poch.—Salvadó Bonavia: fassiu aixís y 'n veurá lo resultat.—C. Freixas: veurém lo que se 'n aprofita.—Francesch Torres: farém lo possible.—Domingo Bartrina: lo género que ab colaboració ha enviat no fá per casa.—J. V. C.: serviré algo.—Josep Falp y Plana: veurém de publicar *Oferiments*—J. Ferrer: home sab que la composició *Lo punyal y la creu* va molt bé y es sensible no dugui altre firma, la de F. Olivé per exemple?—Rosendo Coll: no vá.—F. A. G. tot á la vegada no.—K. P. LL.: no marxa.—Carols Mirat: lo *cuadret* es massa *crú*—J. Tarré; una d' ellas.—Solrac ltram: ¿sab com anirfa bé? publicat en altre periódich.—A. Pallejá: la *fabuleta* no anirá.—R. Feliu: envíhi *endevinallas*.—Hostafranc: aixís, home, aixís ja veurá com se publicarà.—S. Romeu: quedarà servit.—C. T. M.: S. Roca y L. A.: no serveix lo de vostés.—Isidoro Martínez: ho miraré detingudament.—A. Barnus: passiho bé.

La Catalana.—Imp. de J. Puigventós, Dormitori de St. Francesch 5.